

Praha-Žižkov, 16. 2. 2020
P. Jareš

Radujte se v Pánu ***F 4, 4 – 7***

Bůh nám dal Pána Ježíše Krista jako trvalý důvod k radosti. To neznámá, že se musíme neustále usmívat. Ani to neznámá, že by nás netěšily věci, které lidi obvykle těší. Třeba když se uzdravíme z těžké nemoci, vyřešíme problém v zaměstnání, nebo se dostaneme na školu. Naše spokojenost však má hlubší a pevnější základ, než jsou příznivé a příjemné životní okolnosti. Kdyby veškerá naše radost měla vycházet z nich, byli bychom velmi zranitelnými lidmi. Bůh nás však ze zajetí radostí a slastí tohoto světa vysvobozuje. Dává nám Někoho, kdo zůstává naší radostí, i když všechny ostatní důvody k radosti pomíjejí. Ježíš Kristus nás miluje. A v něm nás miluje i Bůh. V něm se na nás Bůh dívá s láskou a zalíbením. Přiznejme si ale upřímně, že tu radost z Boží lásky v běhu našeho života mnohdy neprožíváme. Někdy nám ji může kalit také fakt, že vlastně nemáme rádi sami sebe (srov. Mt 7, 12; 22, 39). Víme sice, že Pán Ježíš nás miluje a přijímá, my sami v tom s ním ale nejsme zcela zajedno. Vlastně jsme v jeho lásku úplně neuvěřili.

Radost z Krista nám umožňuje být mírnými lidmi. Vždyť se můžeme těšit na setkání s ním. On je blízko. A ve srovnání s věčností je náš život v tomto světě pouze malou chvilkou, i kdybychom žili velmi dlouho. Kdyby veškerá naše radost byla zakořeněna v tomto čase a v tomto světě, spíše než tichými lidmi bychom byli lidmi nervózními, sklíčenými, hněvivými ... Když jsme od Pána Ježíše vzdáleni, často se bud' bojíme, že přijdeme o to, co máme. Nebo se trápíme tím, že nám něco chybí. Někdy se nás může zmocnit i závist, když nám připadá, že druhým to jde v životě líp. Možná ale, že oni závidí nám a myslí si totéž o nás. Jako křesťané se ale máme pořád na co těšit. Už teď máme někoho, kdo nás věrně miluje, kdo je našim věrným přítelem. A brzy ho uvidíme tváří v tvář. Budeme žít navěky v jeho blízkosti. To je trvalá naděje, o kterou nás žádná situace, ani žádný člověk nemohou připravit. Ale i tyhle myšlenky pro nás mohou být pouhou teorií, která pro nás v každodenním životě mnoho neznámá. Bible nám zde ale ukazuje i cestu k tomu, jak něco z těch nádherných skutečností prožívat už teď.

Všichni máme nějaké starosti. V řadě z nich mají zásadní úlohu napětí a konflikty ve vztazích s ostatními. Většina zaměstnání by byla naprosto pohodová, nebýt těch lidí. I církve by bez lidí byla mnohem příjemnějším místem, jenže to už by nebyla církev. Žít znamená být s lidmi, mluvit s nimi, spolupracovat, hledat společnou řeč. Jak už jsem se zmínil, osobou, kterou nemáme rádi, můžeme být my sami. Sami se sebou jsme možná neuzavřeli mír. Ne mír s naší hříšností a hříchem, nýbrž mír s tím, jak nás Bůh stvořil. S naším temperamentem, schopnostmi, vzhledem, IQ ... I to může

být pro někoho velká starost. Bůh nás tu vlastně vyzývá, abychom si se svými starostmi nedělali starosti. Máme mu o nich povědět. On o nich samozřejmě dávno všechno ví. Když mu však o nich říkáme, vědomě mu je svěřujeme. Mimochodem se tu dovídáme, že jako křesťané máme neustále důvody k děkování. I v těch nejtěžších životních situacích máme Bohu za co děkovat. Například za jeho věrnou lásku k nám, za odpuštění hříchů. Můžeme mu děkovat za to, že má pod kontrolou události v našich životech. A můžeme mu děkovat i za to, jak nás jako jedinečnou osobu utvořil.

Naším problémem ale může být, že i když Bohu o našich starostech povíme, stejně je pořád *máme*. Někdy i po modlitbě se těmi našimi starostmi pořád dál trápíme. Tak i tady se potřebujeme cvičit. Stále znovu a znovu to zkoušet. Prosit ho, aby nás naučil svěřovat mu naše starosti. Základním předpokladem je, že si před Bohem nebudeme na nic hrát a budeme k němu naprosto upřímní. Ježíš přišel zachránit skutečné lidi – slabé a hříšné. A jako skuteční lidé k němu také máme přicházet. Někdy je třeba Pánu upřímně povědět i to, že mu prostě svou starost svěřit nedokážeme a poprosit ho o pomoc.

Když Bohu své starosti opravdu svěříme, budeme mít pokoj Boží. Když jsme my lidé klidní, bývá to často založeno na nedostatku informací. Kdybychom věděli o všem, co se děje, často bychom tak klidní nebyli. Ono je i příjemnější mnohé nevědět. Člověku se pak v noci lépe spí. Pokoj Boží je však jiný, než tento lidský klid. Přesahuje lidské chápání. Nemá svůj základ v okamžité změně životních okolností k lepšímu; má základ v Bohu. Vnější pozorovatelé se takovému Božímu klid'asovi mohou divit. Nebo si jeho klid vysvětlí tím, že má pohodový život. K Božímu pokoji se nedobereme úporným přemýšlením. Není výsledkem našich úvah. Je Božím darem. Je Boží odpovědí na naši důvěru. Je Boží odpovědí na to, že jsme se nemodlili, jako bychom se modlili do vzduchu, jako bychom si povídali pro sebe. Ale modlili jsme se k živému Bohu s očekáváním jeho odpovědi. Kdo má Boží pokoj, ten má hlídané nejhlubší nitro své osoby i své myšlenky. Boží pokoj střeží jeho srdce i mysl jako stráž. A i když se kolem ještě stále děje mnohé, co by mohlo být důvodem k neklidu a strachu, hluboko v člověku je pokoj. Je to pokoj, který nám nemůže dát tento svět. Nemůže nám ho dát žádný úspěch. Nemůže nám ho dát žádný milostný vztah, ani žádná slast, která je v tomto světě dostupná. Dává nám ho Ježíš. „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!*“ (J 14, 27 ČEP)